

Reis Externsteine mei 2014 : enkele reflecties.

De eerste exploratie september 2013 :

Het was niet zo evident om deze reis te organiseren. Wegens de sterke energetische waarde van de Externsteine hadden Rebecca en ik allebei het gevoel dat we dit moesten doen. Deze keuze bracht heel veel vragen van mensen rondom ons; waarom Duitsland, waarom daar, nooit van gehoord, hoe komen jullie daarbij? En toch hadden we allebei vrij snel door dat het juist was. Ook via channeling werd bevestigd dat dit een zeer goede keuze was, wel een plaats waar nog veel neutralisatie en harmonisering nodig was. En dit gold niet alleen voor de plaats maar ook voor onszelf. Na enige opzoekingen en invoelen bleek dat er ook plaatsen in de buurt waren zoals de Wewelsburg en Hermannsdenkmal die sterk resoneerden en verbonden waren met ons en de Externsteine.

Maar er was weerstand en sabotage, buiten en in ons, om met deze materie aan de slag te gaan. Toen we op prospectie gingen in Duitsland werden we daar heel snel mee geconfronteerd. Bij het bezoek aan de Wewelsburg triggerden vooral de manipulaties ter plaatse. Die laten je als bezoeker moeilijk toe om contact te nemen met de oorspronkelijke energie. Het was niet Londen in de mist, maar Wewelsburg in de mist, en die mist leek allerm minst van plan het ons gemakkelijk te maken. Het bewust afsluiten van de Noordertoren van de rest van het kasteel, het volstoppen van het gebouw met historische fait-divers die er weinig toe doen, het afsluiten van grote delen van de ondergrondse ruimtes, iemand of iets speelde verstoppertje waardoor we niet bij de essentie van het gebeuren kwamen. Of we speelden verstoppertje met onszelf? Er klopte iets niet, dat was duidelijk. Iets was vertroebeld in onze intenties waardoor we de vorm niet helder kregen.

Gefrustreerd, onzeker en onvoldaan reden we naar de Externsteine. Daar kwam de tweede ontgoocheling. De krachtplaats waar we zo sterk naartoe getrokken waren, leek die zondag op een toeristische kermisattractie.

Hier kwam ik vrij snel in contact met een rauwe, donkere vrouwelijke energie die me terugfloot en me sterk appelleerde op mijn integriteit. Deze donkere godin vroeg aandacht voor het niet mooie, het niet volmaakte, de lelijke stukken die ook behoren tot het scala van mogelijkheden en die duidelijk gezien en geëerd wilden worden. Achteraf heb ik begrepen dat "Hel", de godin van de onderwereld uit de Noorse mythologie zich hier aan mij toonde. Half bekleed en half skelet, gemedan door de andere goden wegens weerszinwendend en wansmakelijk, werd ze door Odin benoemd tot Koningin van de onderwereld. Het was zij die haar plaats opeiste en me dwong haar te aanhoren en recht in het gezicht te kijken. Het was een donkere kracht, nukvig, en af en toe onredelijk, die geschenken vroeg die ik niet wou geven. Haar tevreden stemmen was geen evidentie. Het duurde een tijdje alvorens er duidelijke afstemming was, een evenwicht tussen wat ik wou en kon geven en wat zij verlangde. Een gids had me in een thuis-meditatie reeds voor haar gewaarschuwd, de raad gegeven dat ik niet te snel aan haar grillen moest toegeven maar wel respectvol met haar diende om te gaan.

Rebecca kreeg totaal andere ervaringen uit lang vervlogen druïden-tijden. Tijden waar de plaats nog cultusplaats was, en in die functie gerespecteerd en geëerd werd door de wijde omgeving. Dat klonk veel beter, maar ergens voelden we dat het ook daar op een zeker ogenblik fout gelopen was.

We eerden de Godin van de onderwereld met een zelfgemaakt boeketje van mooie maar ook minder mooie, stervende elementen. Veel emotie kwam hierbij naar boven. We hoopten dat dit haar rustiger, tevredener zou stemmen maar een garantie hierop kwam er niet. We voelden allebei dat

hier, op deze plaats, veel was gebeurd. Dat de oorspronkelijke creatiekracht door de mens was gebruikt maar ook misbruikt. De polariteiten kwamen sterk naar voor. We voelden dat door de geschiedenis heen, men deze plaats had geclaimd. Daarbij was men vergeten eerbied en respect te betonen aan de natuurlijke levensstroom. Het was alsof het leven iets was waarover de mens het beschikkings- en eigendomsrecht respectloos had afgedwongen. Dit "eigendomsrecht" was er gekomen ten koste van de natuur- en de natuurwezens die deze plaats eeuwenlang hadden bezielde, gekoesterd, verzorgd en geëerd om haar creatieve potentie en verbindingskracht. Daardoor leek de ziel van de plek deels verloren, ze was gevluht en had zich verplaatst. Misschien waren de toeristen die er rondliepen onbewust ook op zoek naar een verloren stukje ziel en probeerden ze via een bezoek aan de rotsen die terug op te pikken.

Conclusie van onze eerste dag : zowel de Wewelsburg en de Externsteine resoneerden sterk met onze, nog grotendeels onbewuste, herinneringen. Beide plaatsen wogen zwaar en werden door ons in eerste instantie niet als helend en opladend ervaren.

Zwaarmoedigheid hing als een deken over ons toen we onze eerste dag afsloten en ons hotelletje opzochten. Op dat moment begaf onze gps het, verbinding kwijt, dus in het donker de weg zoeken. Het werd een kilometerslange omweg, urenlang toeren in het Teutonerwald alvorens Nieheim te bereiken. Van schaduw gesproken, dit was er één die kon tellen! Maar we bleven rustig, Rebecca was een goede gids, die plotseling Duits verstond, en ik was een goede chauffeur en samen zijn we er geraakt. Met dank aan onze eigen gidsen die zeker die avond voor gps en vertaler speelden. Het klein familiehôtelletje was een zalig rustpunt na een moeilijke dag. De gastvrouw was liefdevol verwelkomend, de kamer was ruim en verzorgd, dat was alvast een opsteker! In het restaurant om de hoek, bij een gezellige maaltijd vroegen we ons allebei af of we hier echt moesten zijn, en vooral of we hier nu echt met een groep naartoe moesten

We lieten het los, de nacht bracht rust en we werden s 'morgens wakker met een optimistisch gevoel. Goed en vast geslapen, geen nachtmerries, dat was al iets! Dat verbeterde nog toen we het raam opentrokken en uitkeken op een prachtige tuin en de rustgevende glooiende hellingen van de groene bosrijke omgeving. In de bibliotheek van het hotel stond een boek met betiteling "eine urwaldgöttin darf nich weinen" en enkele boeken met Atlantisverhalen. Onbewust hadden we ons hotel dus goed gekozen, daar waren we nu wel zeker van! Na een lekker ontbijt vertrokken we vol nieuwe moed voor een beklimming van de rotsen van de Externsteine.

Vanaf toen werd alles anders en kwamen we in een stroomversnelling. Maandag was het veel rustiger aan de rotsen, wat ons toeliet om dieper in te voelen. Op en langs de rotsen kwam er heel wat interessante informatie naar boven die we konden inpassen in energetische oefeningen. Plotseling werd het ook duidelijk dat ik de volgende keer mijn man naar hier moest meebrengen. Het verlangen naar yin-yang evenwicht was sterk.

Ook in het bos ontdekten we interessante plekjes, plaatsen die ons in een toestand van genieten brachten, het ons mogelijk maakten onze verbinding met de natuur aan te sterken. Bovendien voelden we ook de verbindingen met andere krachtplaatsen in en buiten Europa. Belangrijkst was in eerste instantie de verbinding met het Noorden, en zelfs het hoge Noorden, IJsland, Groenland, maar ook het Noorden van Rusland, Mongolië, het Altaï-gebergte en zoals achteraf bleek zelfs door naar China en het Oosten.

Ikzelf kreeg een sterke aandrang om me terug te verdiepen in de Noorse en Germaanse mythologie. Ik voelde al heel lang dat ik daar "iets" moest mee doen, het werd tijd om deze oude kennis terug op te nemen. Het was alsof de plaats invoelen samenhang met het her-integreren van de mystieke, mythologische energie die er aan verbonden was en er door de tijden heen deel van uitgemaakte.

Het symbool van de Yggdrasil, de Noorse levensboom, en zijn negen werelden kwam sterk naar voor. De drie lagen van onderwereld, midden-wereld en bovenwereld terug verbinden, in jezelf maar ook met de plaats, was hier mogelijk. Hoeders en beschermers van de Yggdrasil hadden deze plaats gecreëerd en oorspronkelijk bewoond. Bovendien kon je van hieruit connecteren met veel andere krachtplaatsen binnen Europa maar ook met Egypte, het oude Atlantis, Hyperborrea. Herinneringen, vorige levens, volksverhuizingen, ervaringen buiten tijd en ruimte, deze plaats was een oog op de wereld en openbaarde voor iedereen waar hij/zij klaar voor was. Reismogelijkheden genoeg zou achteraf blijken. Bovendien toonde de oerwoudgodin ons een veilige plek om onze verbinding met de aarde-potentie via eerste en tweede chakra aan te sterken.

Stilaan kwam bij ons het besef dat de kracht van deze plaats oneindig was, de holon opende zich waarbinnen wij en later de groep energetisch konden werken.

Daarna reden we naar Hermannsdenkmal. Opnieuw werden we sterk geconfronteerd met polariteiten, oude angsten, de voor- en nadelen van het Duitse gedachtegoed, de sterktes en de zwakheden van het Germaanse erfgoed, hier symbolisch verbonden en verankerd in de grond via "der Herman". Wat was de uitstraling van dit monument en deze plaats en hoe resoneerde ze met de andere landen binnen Europa en binnen de wereld? Rebecca en ik voelen een spanningsveld dat zich opbouwde vanuit onze twee levenslijnen. Het werd duidelijk dat wij niet op dezelfde manier reageerden op deze kracht/macht. We resoneerden met de plek vanuit eigen kwetsuren, onmacht maar ook kracht, eigen verhalen. Elk ging op zijn manier in interactie met de energie van het Hermannsdenkmal en van de omgeving. De antenne die op de andere heuvel stond en die veel hoger is dan het standbeeld liet Rebecca niet los. Die verdeelde reacties, dat was op zijn minst interessant. Het gaf ons veel stof tot nadenken, ook over onze eigen onderlinge verbindingen.

Maar we voelden allebei dat er nog iets ontbrak om van deze reis niet alleen een transformerende maar ook een helende ervaring te maken. In het info-centrum van de Externsteine vonden we informatie over het Silberbachtal, een dal vlak naast het Externsteine-gebied, sterk ermee verbonden. De foto was zo lieflijk, het was duidelijk dat daar nog een cadeautje op ons lag te wachten, dit hadden we wel verdiend. Deze wandeling door het prachtige dal, vertrekkend aan de Silbermühle langs de liefelijke Silberbach, het contact met de natuur dat zo spontaan, hartelijk en ongedwongen verliep, trok ons echt over de streep om onze ervaringen te delen met andere mensen. Hier heeft een deel van de oorspronkelijk Externsteine-bevolking zich terug getrokken om in alle rust helend op de mens in te werken en hem de mogelijkheid te geven om zichzelf terug op te laden. Hier in dit prachtige woud zijn de natuurwezens in volle potentie aanwezig. Toen we naar huis reden waren we overtuigd dat het ons zou lukken om deze energetische reis te organiseren. We voelden wel dat we thuis nog wat extra exploratiewerk nodig hadden, nog extra-informatie naar boven moesten halen, alvorens met een groep terug te keren.

De zes maanden voorafgaand aan de reis

De energetische opstelling van de Wewelsburg.

Een opstelling bracht aan het licht dat een sterke gronding, een open hart en sterke begidsing noodzakelijke voorwaarden waren om op deze plaats energetisch aan de slag te gaan. Het kasteel voelde zwaar en overschaduwde, keer op keer doorheen de geschiedenis ontkracht en respectloos behandeld. De kracht van de plaats werd misbruikt (liet zich misbruiken), gemanipuleerd (liet zich manipuleren) en vastgezet (liet zich vastzetten). De plaats dwong ons om hier naar te kijken, zonder tussen te komen, zonder in actie te schieten vanuit de hoogmoedige drang om te "helpen".

In eerste instantie was alleen schouwen nodig, willen kijken naar de kwetsuren, en een open hart, waardoor vergeven maar vooral zelfvergeving mogelijk werd. Dit oord was onverbiddeijk confronterend en resoneerde met de schaduw in ons eigen systeem. Dat schouwen, zonder in emoties te schieten die je overspoelen, het hart open houden, dat was voor mezelf een hele opgave. Op het moment van de opstelling lukte het helemaal niet en werd ik ontkracht door boosheid. De woede nam me helemaal over, ging met mij op de loop en maakte dat de kwetsuur nog dieper werd. Bovendien werd de over-schaduwing daardoor alleen maar versterkt. Het was een harde les maar het werd er voor mezelf wel glashelder door. Deze les was nodig om achteraf de groep vanuit een harmoniserende, waakzame harts-energie te begeleiden.

Deze plaats spiegelt je constant. Je kan ze alleen eren, harmoniseren, en in latere instantie neutraliseren vanuit eigen reflectie. Hieraan kan je meewerken door te kijken naar je eigen slachtofferschap en ouderschap in al zijn facetten. Het voelt alsof de polariteit in de Wewelsburg op de spits wordt gedreven, je loopt er als het ware "on the edge of a knife". Het is een zeer dunne lijn waarbij je heel gemakkelijk ofwel in de energie van slachtoffer, ofwel in de energie van dader valt. Pas wanneer je zowel de slachtoffer- als daderenergie in jezelf volledig kan toelaten, pas wanneer je jezelf kan vergeven voor het innemen van die beide polen en ook de ander kan vergeven voor het innemen van die beide polen, is er harmonisatie en neutralisatie mogelijk. Niet oordelen en veroordelen, neutraliteit en onvoorwaardelijke liefde, dat is wat deze plaats vraagt om terug haar oorspronkelijke kracht te herstellen. Geen gemakkelijke klus en waarschijnlijk een levenswerk waar we allemaal, ook het Duitse volks zelf, nog een tijdje zoet mee zijn.

Heel snel werd het duidelijk dat deze energetische reis een bijzonder commitment vroeg, en dat je niet zomaar inschreef. Rebecca en ik wisten al vrij vlug dat we niemand mochten pushen om mee te gaan, dat het voor iedereen een bewuste keuze moest zijn. Iedereen die inschreef heeft deze keuze ook heel bewust gemaakt, of werd er via zijn begidsing naartoe gebracht, en daar zijn Rebecca en ik bijzonder dankbaar om.

De synchroniciteiten en het internet werkten mee.

Via opzoekingswerk op het internet kwamen we tot de constatactie dat er boven het Silberbachtal nog een weg liep die zeer belangrijk was, de Eggeweg, één van de belangrijkste handelsroutes en Keltische wegen uit oude tijden die nog steeds heel wat krachtpunten binnen Duitsland en erbuiten met elkaar verbindt. Ook deze exploratie moesten we nog integreren in ons programma.

Bovendien kwamen we in contact met twee Duitse dames die bereid waren ons de weg te tonen naar een labyrint, een eeuwenoude krachtplaats, goed verscholen in het woud. Wij zijn hun eeuwig dankbaar dat ze meer dan 100 km reden om ons daar naartoe te brengen, alleen hadden we het waarschijnlijk nooit gevonden! Het is ook energetisch niet onbelangrijk dat Duitse dames ons de weg toonden, en onmiddellijk positief reageerden op onze vraag om dat te doen. Ook dat sterkte ons in het vertrouwen dat we goed zaten met het initiatief van onze exploratie.

Het ho'oponopono-hart.

Van onze eigen Epeca- mentoren kregen we nog de gouden tip mee om vooral ons hart sterk te bewonen tijdens deze reis, het open te houden en voortdurend ho'oponopono toe te passen. Eenvoudige zinnestjes vanuit een oud Hawaiaans ritueel maar met een ongelooflijke kracht indien je ze bewust gebruikt. "Ik hou van jou, het spijt me, vergeef me, dank je." In de weken die volgden kwam ik tot de constatactie dat via het toepassen van deze ho'oponopono techniek van vergeving en vooral zelfvergeving veel meer informatie beschikbaar werd en ik dichterbij mijn eigen waarheid kwam. Zo lang je niet kan overgaan tot vergeving en zelfvergeving houdt het onderbewuste

blijkbaar een aantal poorten gesloten naar geheime doosjes van jezelf en van anderen. Deze onbewuste info komt pas vrij als je dit vergevingsproces opstart. Het is alsof er een grendel is die de sluis dicht houdt zolang je ziel er niet zeker van is dat je genoeg draagkracht hebt om de waarheid omtrent je eigen deelname in het grote verhaal aan te kunnen. Het vernuft van het spel waarin we meespelen is nauwelijks te vatten en de bescherming vanuit het systeem is zeer groot. De intentie bij ho'oponopono is heel belangrijk, en mildheid naar jezelf toe wanneer het nog niet voor de volle 100% lukt ook! Een open hart is blijkbaar de sleutel naar veel verborgen kracht en deblokkering. Dit zou ook tijdens de reis duidelijk blijken.

Gezien de beladenheid van de plaats werd ons aangeraden om niet te gaan vanuit de energie om te helen of te redden, maar vooral om onszelf te helen, te harmoniseren en lading te neutraliseren. Vanuit het hermetisch principe van zo binnen, zo buiten, zouden de plaatsen hierop gunstig reageren. Deze intentie voelde zuiverder dan onze voortvarendheid en nieuwsgierigheid bij de eerste exploratie. Ook healing rituelen doen in de Wewelsburg was geen optie, daar wordt trouwens in de Noordertoren angstvallig door camera's op toegezien. Eerder een goede plaats erbuiten opzoeken om harmoniserend te werken was de boodschap.

Verder werd het ook duidelijk dat helende klanken maken en dansen op applaus werden onthaald en sterk resoneerden met deblokkering.

De inschrijvingen kwamen binnen en we zagen en voelden dat het goed zat!

De week voor de start van de reis

Vlak voor het vertrek was er nog een Epeca psycho-energetica weekend 3de en 4de jaars. Ook tijdens dit weekend "toevallig" met thema psycho-ecologie, werd heel hard gewerkt aan de laatste voorbereidingen en doorbraken voor onze reis. Hiervoor dank aan iedereen die hier bewust of onbewust aan meewerkte.

Ook het energetische systeem van mijn familieleden, vooral uit de vrouwelijke lijn, reageerde sterk de laatste week voor het vertrek met ziektes, angstdromen, en stress. Ook daar was blijkbaar iets aan de hand waarbij kalmte en neutralisatie nodig was.

Gelukkig had ik net een boek gelezen over het reptilium-brein dat ons bij triggers op kwetsuren uit vroegere tijden brengt bij vechten, vluchten of bevriezen. Deze keer ging het niet gebeuren : we gingen niet vechten, niet vluchten en niet bevriezen. Ik vond een heel goeie mantra die me naar mijn prefrontale cortex bracht en de oude programmaties in mijn reptilium-celgeheugen kalmeerde. "ik ben veilig, ik ben beschermd en het is mijn geboorterecht om gelukkig te zijn", voilà, that's it, en dit bracht rust aan de saboteur in mezelf. Ik heb deze mantra de eerste dag ook met de groep gedeeld en sommigen hebben hem op een beangstigend moment heilzaam gebruikt. Ook dit was een hint gestuurd vanuit het veld van synchroniciteit.

Een laatste keer legde ik de Tarot van het Wilde woud en die gaf alleen positieve signalen, sprak ook van respect en de innerlijke boswachter. Ook het weerbericht zag er goed uit, mijn man ging mee, een niet onbelangrijke factor die veiligheid bracht. Rebecca en ik hadden er alle vertrouwen in, het voelde juist en goed.

De reis zelf mei 2014

Vanaf de eerste dag viel alles in zijn plooi en dit is zo gebleven tot op het einde. Met dank ook aan de weergoden die ongelooflijk hun best hebben gedaan!

Rebecca, Luc en ikzelf spraken af met de Duitse dames en we werden naar het labyrint geleid. Het is een prachtige plaats, beschermd door de natuur zelf en geëerd door de natuurwezens en door de mensen die het belopen. Deze plaats ademt een tijdloze harmonie uit en is bovendien sterk verbonden met de Externsteine. Maar dat had één van onze mentoren reeds vooraf gevoeld.

Later, op de Eggeweg kwamen we in contact met pelgrims, die deze oude Europese handelsroute bewandelen en op die manier krachtige energetische punten met elkaar verbinden. De Compostella-route van Duitsland, zo kan je het noemen, maar ze is veel minder bekend bij ons. Na een praatje met één van de wandelaars kwamen we te weten dat de Eggeweg zelf maar een klein deeltje is van een 16.000 km lange wandelweg die zich uitstrekt vanuit het hoge Noorden naar Italië. Dit triggerde zowel Rebecca als mezelf, niet toevallig werd dit hier vernoemd, en we houden het in ons achterhoofd voor een volgende keer.

Vanop het Preussische Velmerstot zagen we ook het Hermannsdenkmal, en de grote antenne in zijn omgeving die voor verstoring zorgt. Een verbinding die tijdens de reis nog belangrijk zou blijken. Opnieuw had Rebecca last van die antenne. Ze voelde de energetische verstoring en het watch-gehalte die er van uitging kilometers ver!

We kwamen er ook snel achter dat mijn man in een wachters-energie zat en ook een groot deel van de scouting voor zijn rekening nam. De hond die beide Duitse dames meebrachten kon het wonderwel met hem vinden. Beiden waren binnen de kortste keren sterk bevriend vanuit een gelijkaardige resonantie van trouwe beschermer.

De volgende dag kwam ook de rest van ons reisgezelschap veilig en vol verwachting aan. Tijdens de deelronde, na een meditatie, kwamen gemeenschappelijke items zoals polariteit in de gronding, onevenwicht in yin/yang, warm en koud, donder en licht, ondergrondse verbindingen en gangen en harte-pijn naar boven.

Een eerste exploratie van de Externsteine, zaterdag, bracht dezelfde frustratie en wrevel bij onze deelnemers als bij ons. Dit was een oude cultusplaats en het feit dat het nu een toeristische trekpleister is doet afbreuk aan de authenticiteit en de oorspronkelijke bedoeling. Toeristen verbinden zich meestal niet echt met een "attractie" die ze bezoeken. Gelukkig waren er enkele groepen die wel in voeling waren met het gebeuren. Zo kwamen we bij het naar de auto wandelen een aantal in het wit geklede vrouwen met trommels tegen die van plan waren het bos in te trekken. Deze "witte wieven" gingen wel in resonantie met de plek. Gelukkig hadden we op basis van onze scouting besloten hier maandag, op een veel rustiger moment, een ganse dag tijd te besteden aan energetisch werk.

Toch kwamen er tijdens de eerste verkenning enkele gelijklopende ervaringen naar voor. Zo voelden velen snel de verschillende energie aan de voorkant en de achterkant van de rotsen. Wat voor een paar deelnemers rust en stilte betekende werd door anderen echter vertaald als somber en eng. Sommigen spraken van een nulpunt tussen beide zones, een plaats van oneindige potentie waar je doorwandelt, een raakvlak, een punt tussen verschillende energieën die duwen of de doorgang bemoeilijken. Bij mij kwam het symbool naar voor van de twee driehoeken die mekaar in de punt raken en waar er mogelijkheid is tot doorbraak en in elkaar schuiven van het systeem. De gewaarwordingen lagen in dezelfde lijn maar werden anders vertaald afhankelijk van het thema waar men mee worstelde. Feit was wel dat verschillende energieën hier probeerden mekaar te vinden. Op maandag deden we op die doorgangplaats een oefening die ons toeliet de "andere, minder gekende" energie toe te laten en te integreren in ons eigen systeem. Dit rakings-vlak of punt is volgens ons verbonden met een krachtplaats die we aandeden tijdens onze vorige energetische reis, namelijk Chartres in Frankrijk. Deze lijn, de Atlantis-lijn genoemd, gaan verder door naar

Compostella en Portugal. Ze loopt bovendien door Aken en Parijs, plaatsen die ook heel sterk met de Externsteine verbonden zijn. De andere kant loopt verder door naar het noordoosten, richting Rusland, Mongolië, en de noordelijke Poolzee.

De volgende dag brachten we ons bezoek aan de Wewelsburg. Zoals verwacht kwamen onze deelnemers in contact met de schaduwkanten in slachtoffer en daderschap bij het invoelen van het kasteel. De "mist" die wij tijdens onze eerste exploratie ervoeren bleek ook nu zeer sterk aanwezig te zijn.

Voor mezelf voelde het in de onderste gangen alsof ik op een schommelend schip zat dat het me moeilijk maakte om te gronden en mijn evenwicht te bewaren. De enorme watermassa onder het schip maakte dat onmogelijk. Achteraf kreeg ik nog een metafoor van bladerdeeglaagjes die met elkaar op sommige plaatsen verkleefd zijn. Alleszins geen leuke plek om lang te vertoeven, vooral niet in de beneden-vertrekken. Het is dan ook bizar dat juist hier een jeugdherberg werd opgericht in de linkervleugel. Maar jeugd brengt muziek en gelach, onschuld en samenspel, misschien juist als tegenwicht voor de andere krachten die hier nog huizen. Zelf voelde ik in de crypte van de Noordertoren een positieve verandering in energie die daar aan de oppervlakte komt en terug haar plaats inneemt. De Noordertoren was vroeger veel hoger, en energetisch kan je ook nog de ruimtes invoelen die erboven waren en die op het einde van de 2de wereldoorlog doelbewust werden afgebrand. Ook kon ik beter intunen op de ondergrondse ruimtes onder de burcht, geheime verboden ruimtes waar niet iedereen werd toegelaten. Ook nu zijn die volgens ons nog afgesloten en gecamoufleerd. Ze zijn nog versluierd en vragen aandacht. Hier zitten nog zeer oude energieën vast, ook daterend uit lang vervlogen tijden, o.a. de Middeleeuwen en de glorie-tijden van de bisschoppen van Paderborn.

Bij het buitenkomen zagen we dat vele van onze reisgenoten het emotioneel zwaar hadden. Tijd om te delen en te helen. Rebecca vond een mooi groen plaatsje vlakbij waar we tijdens onze picknick onze ervaringen konden uitwisselen. Het verliezen van je weg, je voortslepen door de gangen, de muffe geur, vermoeidheid en willoosheid, onverschilligheid, dominantie, berechting, misbruik, rituelen en magie, allemaal herkenbare dingen in het proces. Polariteiten, frustraties, angsten werden zichtbaar maar de groep bleef hecht en ondersteunde en harmoniseerde elkaar via een mooie klank-healing. Vreemd genoeg en zo contrasterend met de Wewelsburg zelf, was dit een zalige plaats om te verpozen, met kruidentuin en vlakbij de muren van het kasteel. In de tuin liepen zusters in klassieke kloosterkledij, het deed me goed aan het hart en voelde geruststellend er een paar met zachte tred voorbij te zien gaan.

Het Hermannsdenkmal gaf zoals verwacht verschillende gewaarwordingen. Onderaan bracht een crp-oefening (critical rotation point) onze eigen lichaamsantenne in contact met verschillende punten in de holon waarmee het standbeeld maar ook wijzelf verbonden zijn. Boven op het standbeeld werd het me duidelijk dat een aantal van de deelnemers heel goed in staat waren om met grote systemen te werken en die te laten resoneren met hun eigen antenne. Bovendien had Rebecca en vooral diegenen die sterk resoneren met de druïden-energie last van de antenne (zendmast) op de andere heuvel, iets waar ik mezelf heel wat minder zorgen om maakte. Ook dit stuk moeten we nog verder exploreren. Voor mij was er vanop het monument vooral een heel sterke verbinding met de Externsteine maar ook verder door met het Preussische Velmerstot. Ik begon zeer sterk te geeuwen, wat wijst op loslaten en een neutralisatie van bepaalde energieën in mezelf, energieën die resoneerden met deze verbinding en nog verder door met andere plaatsen op

deze energetische lijn. Ik voelde een duidelijke verbinding met Italië. Achteraf thuis heb ik begrepen dat het gaat om een lijn die het Noorden (Groenland) via Noorwegen verbindt met Hermannsdenkmal, Velmerstot, maar dan verder door loopt. Deze lijn verbindt de Externsteine ook met Neuschwanstein, Oostenrijk, Italië, Trento, Lazio (Etruskenland) en Rome om dan verder door te gaan door Sicilië en langs de andere kant van de Middellandse zee het Afrikaanse vasteland te bereiken. Die lijn resoneert sterk met mijn eigen systeem en vraagt in de toekomst nog om exploratie, healing en neutralisatie. Wordt dus vervolgd zowel voor Rebecca als mezelf.

De volgende dag was een bezoek aan de Externsteine gepland om oefeningen te doen bij, tussen en op de rotsen en ook een energetische wandeling te maken. De dag kondigde zich schitterend aan maar ergens voelde ik toen ik mijn terrasdeur opende dat dit mogelijks de dag van de emotionele doorbraken zou zijn. Ik voelde ook de begidsing van mijn bi-pool heel kort bij, wat er op wees dat ik hem nodig zou hebben. Ook hij droeg zijn steentje bij vanuit de astrale wereld.

De oefeningen aan de Externsteine waren prachtig, heel vervullend en leerrijk. De polariteit van yin/yang werd grondig verkend, de integratie van nieuwe onbekende energieën werd mogelijk. Bij het bevragen van de Yggdrasil (de levensboom) kregen velen symbolisch een kompas mee wat er op wees dat reizen door de verschillende werelden toegelaten en gestimuleerd werd. Mooie verbindingen werden zichtbaar, hersmeed en bekrachtigd. Bovendien kwamen een aantal dames in contact met hun magische krachten, al moesten ze daarvoor soms langs de onderwereld reizen. Ik kon de energie van de voormalige Völvas onderhuids voelen kruipen in bijna iedere vrouw die mee was op deze reis. (Völvas zijn Noorse vrouwelijke magiërs met talent van voorspellen, weven en knopen van het lot en chanten van liederen – zie Noorse mythologie)

Tijdens de wandelingen zat iedereen volop in her-stimulaties van vorige belevingen wat de nodige beroering meebracht. En toen kwamen we aan de plaats waar de oerwoudgodin ons zes maand eerder uitnodigde om een oefening te doen rond eerste en tweede chakra. Maar het werd meer dan dat, het werd een energetische opstelling waarbij iedereen het onderste uit de kan haalde om dit tot een goed einde te brengen. Een opstelling buiten categorie, waarbij het grote archetypische ho'oponopono-hart het ons mogelijk maakte over te gaan tot deblokkeren een healing van een zeer oud trauma. Een trauma op eerste en tweede chakra dat zich keer op keer had herhaald, niet alleen voor de opsteller zelf maar voor alle deelnemers die op dat moment aanwezig waren. Zonder de hulp van het grote hart en van de kracht en omhulling van de natuur op deze plaats was deze doorbraak onmogelijk geweest. Het juiste moment, de juiste plaats, de juiste mensen, alles klopte als een bus.

De volksdans die volgde was perfect getimed om alles terug bij te gronden en af te laten vloeien, de dankbaarheid en het enthousiasme was groot, dansen voor de plaats en voor onszelf, meer moest dat niet zijn. Na het avondeten belandde het grootste deel van de groep in een traditionele Duitse stube. We waren welkom en werden ondergedompeld in een gemoedelijke sfeer en liederen van een mannenkoor die ons een warm en tevreden gevoel gaven. Geen strijdliederen maar vredevolle canons gezongen door diepwarme mannenstemmen, gretig om dit met ons te delen.

Die avond waren we een hechte groep. Ondanks de vermoeidheid, ondanks de emotionele pijn die er mocht zijn was er veel goodwill, sterke harts-verbinding, respect en herkenning uit oude tijden bij veel deelnemers.

De laatste dag, op weg naar de Silbermühle werd mijn man tegen gehouden door de politie en beboet voor overdreven snelheid. Blijkbaar zaten we in een her-stimulatie van een vorige leven. Ook in de loop van de dag werden we hier nog een paar keer aan herinnerd.

Het labyrint terugvinden was geen gemakkelijke klus, maar toen we daar aankwamen was iedereen met verstomming geslagen door de magische uitstraling van deze wondermooie plaats. Dit labyrint bewandelen was duidelijk één van de hoogtepunten van onze reis. Het was de laatste dag, tijd om los te laten wat er niet meer nodig was en mooie intenties mee te nemen naar huis. De lange wandeling door het bos en langs de Silberbach bracht ons tenslotte terug naar ons vertrekpunt. Tijd om af te ronden bij een groot stuk taart aan de vijver van de molen. Ook een zalige plaats trouwens!

Wat overblijft, na een aantal dagen terug thuis, is grote dankbaarheid dit samen met Rebecca te mogen realiseren. En ook een zekere fierheid over het feit dat we dit aandurfd en tot een goed einde brachten. Zoals ik al zei, het was geen gemakkelijke reis, de mensen die meegingen waren stuk voor stuk prachtmensen, de items die naar boven kwamen waren niet min. Maar er was zoveel ondersteuning, zoveel begidsing en zo'n grote harts-energie dat het eigenlijk niet mis kon gaan. Ook mijn man zag dat het goed was en was heel blij met deze ervaring. "Dat is wel echt uw ding" was de mooiste reflectie die hij mij achteraf kon geven.

Wat Rebecca en ik voelen is dat er nog veel exploratiemogelijkheden zitten in dat gebied. Plaatsen waar we nog geen aandacht hebben aan besteed maar die zich nu aanbieden en klaar liggen voor verdere verkenning. Maar dat is voor een volgende reis, wie weet volgend jaar, we zien wel wanneer het juiste momentum aangebroken is. Ook andere plaatsen lichten op, we hebben dus nog wat werk.

Intussen rest mij alleen iedereen die zich met ons verbonden heeft in deze of gene wereld te bedanken voor zoveel liefde en steun.

Tevens een warme oproep aan iedereen die deze streek bezoekt om te logeren in ons familie-hotelletje Haus am Park. Ook zij hebben bijgedragen aan het welslagen van deze reis.

<http://www.booking.com/searchresults.nl.html?aid=311093;label=haus-am-park-nieheim>

Belangrijke sites en documentatie : zie website <http://www.lilith-marleen.be/wat-doen-wij/energetische-wandelingen-en-reizen/lees-onze-ervaringen-tijdens-energetische-reizen/>

Foto's en album : zie facebook-pagina : lilith-marleen

